

Книга Даниїла - номер сто дванадцять

*Розкриття пророчої символіки Ізмаїла: від лучника до запечатувача
144 000*

Jeff Pippenger
2024-03-02

І Бог був із хлоп'ям; і воно росло, і жило в пустелі, і стало стрільцем з лука. Буття 21:20.

Ізмаїл став лучником, що є символом війни та символом караючого суду, який звершується над Римом.

Голос тих, що втікають і рятуються із землі Вавилону, щоб звістити на Сіоні помсту Господа, Бога нашого, помсту за Його храм. Скличте разом лучників проти Вавилону: усі, хто натягає лука, облягайте її довкола; нехай ніхто з неї не втече; відплатіть їй за її вчинки; за все, що вона робила, зробіть їй; бо вона звеличилася проти Господа, проти Святого Ізраїлевого. Єремії 50:28, 29.

Лучники відплатять Вавилону за його діла, і ця відплата починається з недільного закону, що невдовзі настане, разом із другим голосом вісімнадцятого розділу Об'явлення, коли розпочинається поступовий виконавчий суд над Вавилоном.

І почув я інший голос із неба, що говорив: Вийдіть із неї, народе Мій, щоб ви не стали учасниками її гріхів і не прийняли її кар. Бо гріхи її сягнули до неба, і Бог згадав її беззаконня. Відплатіть їй, як і вона відплатила вам, і віддайте їй удвічі за її вчинками: у чаші, яку вона наповнила, налийте їй удвічі. Скільки вона прославляла себе й жила в розкошах, стільки дайте їй муки та скорботи, бо говорить у серці своєму: Я сиджу царицею, не вдова, і не побачу скорботи. Об'явлення 18:4–7.

Ізмаїла та його матір Агар обмежили в успадкуванні права первородства і вигнали. Отже, заздрість стала пророчим мотивом ісламу, а війна — їхнім пророчим заняттям. Перша згадка включає обмеження, накладене на Ізмаїла та його матір Сарою, і їхнє «обмеження» стало головною пророчою ознакою ісламу в усьому Божому Слові та в історії. Нащадки Ізмаїла мали бути дикими людьми, чия рука була проти кожного, а їхню дику рису символізує дикий арабський осел з родини коневих. Отже, ісламська війна першого і другого «горя» зображена як воїни, що їдуть верхи на розлючених конях.

Іслам є посланням пізнього дощу, і цілком доречно, що три «горе» представляють три конкретні пророчі лінії, адже методологія пізнього дощу — «лінія на лінію». Коли пророчі характеристики перших двох ліній поєднуються, вони визначають лінію третього горя. Усі три пророчі лінії ілюструють період запечаткування ста сорока чотирьох тисяч. Ці три лінії представляють період виливання пізнього дощу, бо пізній дощ почав накрапати, коли прийшло третє горе 11 вересня 2001 року.

"Пізній дощ має пролитися на народ Божий. Могутній ангел має зійти з неба, і вся земля буде осяяна його славою." Review and Herald, 21 квітня 1891 р.

Період запечатання також був представлений проміжком часу, що розпочався 11 серпня 1840 року і закінчився приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року. Той проміжок часу також був представлений у другому розділі книги Авакума. Історія мілеритів виконала другий розділ книги Авакума, і при цьому вона почалася, коли ангел зійшов 11 серпня 1840 року, і закінчилася, коли третій ангел прийшов 22 жовтня 1844 року.

Другий розділ книги пророка Авакума зазначає, що наприкінці видіння воно "заговорить". У третьому вірші десятого розділу Об'явлення ангел закликав (промовив) гучним голосом, а 22 жовтня 1844 року той самий ангел поклявся (промовив), що "часу більше не буде". Сторож Авакума в першому вірші другого розділу відноситься до 11 серпня 1840 року, бо саме тоді сторожі підносять свої голоси.

У повстанні 1888 року, яке Сестра Вайт ототожнює з ангелом вісімнадцятого розділу Об'явлення, що мав осяяти землю Своєю славою, сторожі (Джонс і Вагонер) піднесли свої «голоси», мов сурму, щоб показати Божому народові його переступи, бо їхня вістка була вісткою до Лаодикії. 11 вересня 2001 року, що було типологічно представлено історією 1888 року, Господь повернув Свій народ останнього часу на стародавні стежки Єремії, де до сторожів не прислухалися. Зішестя ангела ознаменовує пророчий прихід сторожів.

«Голос», що надійшов 11 серпня 1840 року, був переданий через сторожів, і Єремії було сказано, що якщо після свого розчарування він повернеться до своєї віри та довіри до Бога, то стане Божими устами. Коли видіння, що барилося, нарешті прийшло 22 жовтня 1844 року, воно «заговорило». Період другого розділу Авакума, який сповнився в історії міллеритів, ілюструє період запечатання ста сорока чотирьох тисяч.

Важливо визнати, що період від 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року ілюструє запечатання ста сорока чотирьох тисяч, тобто час, коли виливається пізній дощ. Важливо, щоб звістка про пізній дощ була ідентифікована за методологією «лінія на лінію». Особливий період, яким є запечатання ста сорока чотирьох тисяч, неодноразово представлений у пророчих лініях, і так само в другому розділі книги Авакума, який Сестра Вайт прямо визначає як такий, що сповнився в історії міллеритів. Вона також неодноразово навчає, що історія міллеритів повторюється в історії ста сорока чотирьох тисяч.

Переплетене з пророцтвами, які вони вважали такими, що стосуються часу другого пришествя, було повчання, спеціально пристосоване до їхнього стану невизначеності та напруженого очікування, і воно заохочувало їх терпляче чекати у вірі, що те, що нині було темним для їхнього розуміння, у належний час стане ясним.

Серед цих пророцтв було й пророцтво Авакума 2:1–4: «Я стану на свою варту, поставлюся на башті й пильнуватиму, щоб побачити, що Він скаже мені, і що я відповім, коли мене докорять. І відповів мені Господь і сказав: Напиши видіння, і виразно накресли його на таблицях, щоб біг той, хто читає його. Бо видіння ще на призначений час, але наприкінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай його, бо

воно напевно прийде, не забариться. Ось, його душа, що надимається, не є правою в ньому; а праведний житиме своєю вірою».

Вже у 1842 році настанова, дана в цьому пророцтві — «напиши видіння і чітко виклади його на табличках, щоб міг бігти той, хто читає його», — навела Чарлза Фітча на думку підготувати пророчу діаграму, щоб проілюструвати видіння Даніїла та Об'явлення. Публікацію цієї діаграми розцінювали як виконання наказу, даного Аваккумом. Однак тоді ніхто не помітив, що в тому самому пророцтві подається очевидна затримка в здійсненні видіння — час зволікання. Після розчарування цей уривок Писання став дуже промовистим: «Видіння ще на призначений час, і наприкінці воно промовить і не збреше; хоч і забариться — чекай його, бо воно неодмінно прийде, не забариться... Праведний житиме своєю вірою».

Частина пророцтва Єзекіїля також була джерелом сили та втіхи для віруючих: «І було до мене слово Господнє, говорячи: Сину людський, що то за приповідь, яку маєє в землі Ізраїлевій, кажучи: "Дні тягнуться, і кожне видіння не збувається"? Скажи ж їм: Так говорить Господь Бог... Дні близько, і виконання кожного видіння... Я говоритиму, і слово, яке Я скажу, збудеться; воно більше не буде відкладатися». «Дім Ізраїлів каже: Видіння, яке він бачить, на багато днів наперед, і він пророкує про далекі часи. Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог: Жодне з Моїх слів більше не буде відкладене, але слово, яке Я промовив, буде виконане». Єзекіїля 12:21–25, 27, 28. Велика боротьба, 391–393.

Міллерити не лише бачили в собі сповнення притчі про десять дів і другого розділу Авакума, але й були приведені до розуміння, що історія, в якій збувалися ці пророцтва, є також тією самою історією, яку пророк Єзекіїль окреслює як час, коли має відбутися «сповнення кожного видіння». Лінія історії, що представляє запечатання ста сорока чотирьох тисяч, — це та, де звершується сповнення кожного видіння!

Лінії, що представляють період пізнього дощу та запечатування ста сорока чотирьох тисяч, зведені разом, щоб встановити, що пророча історія незмінно має почерк Альфи й Омеги.

Історія міллеритів починається голосом ангела десятого розділу Об'явлення і закінчується тим самим голосом. 11 вересня 2001 року починається першим голосом вісімнадцятого розділу Об'явлення і закінчується другим голосом вісімнадцятого розділу Об'явлення. Другий розділ книги Авакума починається голосом сторожів і закінчується голосом сторожа Єремії. Перше горе починається з Мухаммеда і закінчується на Мухаммеді II. Друге горе починається зі звільнення чотирьох ангелів ісламу і закінчується стримуванням ісламу.

Методологія пізнього дощу — це методологія Ісаї «рядок за рядком», і лінії, які зводяться разом, щоб визначити та утвердити послання пізнього дощу, незмінно містять підпис Альфи й Омеги. Перша біда дев'ятого розділу Об'явлення починається з Мухаммада і закінчується Мухаммадом II. Цей період поділяється на два типи воєнних дій: перший — це неорганізовані напади на Рим, які всерйоз почалися з Абубакара, а далі — період у сто п'ятдесят років, протягом якого було здійснено перші організовані воєнні дії ісламу.

Сто п'ятдесят років позначені часовим пророцтвом про «п'ять місяців». Друге горе також має часове пророцтво, яке становить триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів. Отже, оскільки пророча структура першого та другого горя ототожнює кінець із початком, вона містить поділ між запечатуванням і конкретним періодом часу. Процес запечатування представлений на початку історії першого горя, і він представлений наприкінці другого горя.

Після запечатлення четвертого вірша, у першому горі, настають «п'ять місяців» (сто п'ятдесят років). Ці «п'ять місяців» згадані двічі: один раз у п'ятому вірші і ще раз у десятому. Те, що передує процесу запечатлення з 11 серпня 1840 до 22 жовтня 1844 у другому горі, — це пророцтво про «годину, день, місяць і рік» (триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів), з п'ятнадцятого вірша. Разом, в єдиній безперервній послідовності, п'ята й шоста труби починаються і закінчуються ілюстрацією процесу запечатлення.

Як дві лінії, застосовані за принципом «лінія на лінію», вони окреслюють початок і кінець, позначені Мухаммедом Першим і Мухаммедом Другим. За принципом «лінія на лінію» вони виокремлюють два окремі періоди в кожній лінії, що впливає з того, що кожна лінія містить часове пророцтво. В історії першого горя іслам мав «завдати шкоди» Риму, а в другому горі — «вбити» Рим. Перше горе було війною списів, мечів і стріл, а друге горе запровадило порох як зброю.

ВІРШ 10. І мали вони хвости, як у скорпіонів, і в їхніх хвостах були жала; і влада їхня була шкодити людям п'ять місяців. 11. І мали вони над собою царя, який є ангелом безодні; ім'я якому по-єврейськи — Авадон, а грецькою — Аполіон.

Дотепер Кіт надав нам ілюстрації щодо звучання перших п'яти сурм. Але тепер ми мусимо попроситися з ним і перейти до застосування нового елемента пророцтва, введеного тут; а саме, пророчих періодів.

Їхня влада полягала в тому, щоб шкодити людям п'ять місяців.—1. Виникає питання: кому саме вони мали шкодити п'ять місяців? — Безперечно, тих самих, яких згодом мали вбити (див. вірш 15); «Третя частина людей», або третина Римської імперії, — її грецька частина.

2. Коли вони повинні були розпочати свою працю із завдання мук? На це запитання відповідає 11-й вірш.

(1) 'Вони мали над собою царя.' Від смерті Мухаммеда й майже до кінця тринадцятого століття мусульмани були поділені на різні угруповання під владою кількох правителів, без загальної державної влади, що поширювалася б на них усіх. Близько кінця тринадцятого століття Осман заснував державу, яка відтоді відома як Османська держава, або імперія; вона зростала, доки не охопила всі головні мусульманські племена, об'єднавши їх в одну велику монархію.

(2) Характер царя. «Який є ангелом безодні». Ангел означає посланця, служителя — як доброго, так і злого, — і не обов'язково духовну істоту. «Ангел безодні», тобто

головний служитель тієї релігії, що вийшла звідти, коли безодню було відкрито. Ця релігія — магометанство, а султан є її головним служителем. «Султан, або великий Сеньйор, як його називають без розрізнення, є також верховним халіфом, або первосвящеником, поєднуючи у своїй особі найвищу духовну гідність із найвищою світською владою». — World As It Is, с. 361.

(3) Його ім'я. Єврейською — «Авадон», руйнівник; грецькою — «Аполліон», той, хто винищує або руйнує. Оскільки в двох мовах він має два різні імена, очевидно, що йдеться про зображення характеру, а не назви цієї сили. Якщо так, то, як це виражено обома мовами, він — руйнівник. Таким завжди був характер Османського уряду.

Але коли Осман здійснив свій перший напад на грецьку імперію? — За Гіббоном, «Занепад і падіння» тощо: «Осман уперше увійшов на територію Нікомедії 27 липня 1299 року».

Розрахунки деяких авторів ґрунтувалися на припущенні, що період має починатися від заснування Османської імперії; але це, очевидно, помилка; адже вони мали не лише царя над собою, а й мучити людей п'ять місяців. Проте період мук не міг початися раніше першого нападу мучителів, який, як зазначено вище, відбувся 27 липня 1299 року.

Розрахунок, наведений нижче, що ґрунтується на цій відправній точці, було виконано й опубліковано у праці Дж. Літча «Другий прихід Христа тощо» у 1838 році.

«„І влада їхня полягала в тому, щоб шкодити людям п'ять місяців“. Досі їхні повноваження поширювалися — мучити постійними грабіжницькими набігами, але не знищувати їх у політичному сенсі. „П'ять місяців“, по тридцять днів у місяці, дають нам сто п'ятдесят днів; а ці дні, будучи символічними, означають сто п'ятдесят років. Починаючи з 27 липня 1299 року, ці сто п'ятдесят років закінчуються 1449 року. Протягом усього цього періоду турки вели майже безперервну війну з Грецькою імперією, але все ж таки не підкорили її. Вони захопили й утримували кілька грецьких провінцій, але грецька незалежність усе ще зберігалася в Константинополі. А 1449 року, із завершенням ста п'ятдесяти років, настала зміна, історію якої буде знайдено у наступній трубі». Урая Сміт, Даниїл і Об'явлення, 505–507.

Урія Сміт цитує розрахунок Джозії Літча стосовно ста п'ятдесяти років, які, завершившись, визначають початок пророцтва на триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів у наступній сурмі. Коментуючи передбачення Літча щодо цих двох пов'язаних між собою часових пророцтв, сестра Уайт записала:

"У 1840 році ще одне визначне виконання пророцтва викликало широкий інтерес. За два роки до того Джозая Літч, один із провідних служителів, що проповідували другий прихід, опублікував тлумачення 9-го розділу Одкровення, у якому передбачав падіння Османської імперії. Згідно з його розрахунками, ця держава мала бути повалена ... 11 серпня 1840 року, коли слід було очікувати, що османська влада в Константинополі буде зламана. І це, я вірю, виявиться саме так."

У точно зазначений час Туреччина через своїх послів прийняла захист союзних держав Європи і таким чином поставила себе під контроль християнських держав. Ця подія точно виконала пророцтво. Коли про це стало відомо, безліч людей переконалися в правильності принципів тлумачення пророцтв, прийнятих Міллером і його сподвижниками, і адвентний рух отримав дивовижний поштовх. Вчені та впливові люди об'єдналися з Міллером як у проповіді, так і в публікуванні його поглядів, і з 1840 по 1844 рік справа швидко поширювалася. Велика боротьба, 334, 335.

Перше й друге горе пов'язані двома взаємопов'язаними часовими пророцтвами. Перше горе починається ілюстрацією запечатування, а друге горе закінчується історією від 11 серпня 1840 року до звучання сьомої сурми 22 жовтня 1844 року, що також є ілюстрацією запечатування. Початок і кінець мають печатку Альфи й Омеги, бо, як і в історії, у якій Христос підтвердив завіт на один тиждень, період поділено на дві частини. Перший період починається з першого Мухаммеда і закінчується другим Мухаммедом. Другий період починається з "голосу від чотирьох рогів золотого жертovníка, що перед Богом", і закінчується "голосом" Христа, який клянеться "Тим, Хто живе на віки віків, Хто створив небо і все, що в ньому, і землю і все, що на ній, і море і все, що в ньому, що часу більше не буде."

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

"Будь-яке питання, яке сатана може збудити в розумі, щоб породити сумнів щодо величної історії минулих подорожей народу Божого, буде до вподоби його сатанинській величності й є образою Богів. Звістка про близький прихід Господа в силі та великій славі у наш світ є істиною, і в 1840 році для її проголошення було піднесено багато голосів." Випуски рукописів, том 9, 134.